

Vaig anar a Egipte i, a primer cop d'ull, em va decebre perquè la gent no caminava de perfil com a les pintures que es veuen a les piràmides.

El vol va ser mogudet. A l'avió, se'ls havia acabat el suc de xirivia, que és el meu refresc preferit!

–Batracis de pa sucat amb oli!
–els vaig etzibar.

I em vaig enrabiard tant que no em van deixar descordar el cinturó de seguretat durant tot el viatge.

La pel·lícula que hi van passar tampoc no m'agradava i, amb el comandament de la tele de casa, que sempre porto a sobre, vaig canviar de canal fins que vaig trobar-ne un d'esports on feien salts de paracaigudes. Allò, però, va espantar els viatgers que els feia impressió volar.

Una vegada vam ser a terra, vaig sentir un «plof!» i se'm va inflar el cos de cop. Resulta que havia agafat una armilla salvavides i me l'havia posat sota la camisa, amb tan mala fortuna que se'm va inflar en passar la duana de l'aeroport.

El Caire és un formigueig humà. I estava delerós per visitar el Museu Egipci! Vaig començar a fer fotos a tort i a dret, encara que sabia que no se'n podien fer, fins que em va cridar l'atenció una mòmia que, en realitat, era un policia disfressat. El museu era una meravella! La cultura de l'antic Egipte és apassionant!

Em vaig quedar embadalit davant un mosaic del temps de Cleòpatra on hi havia totes les piràmides pintades. Mirant amb atenció, vaig descobrir-hi una piràmide més petita... Era la piràmide perduda del nen faraó...

-Tuàregs amb boina!
Aquella piràmide no s'havia trobat mai...

Vaig informar-me sobre aquell faraó: PATUFEC III. Va ser un pèl tirà amb el seu poble. I va morir d'una malaltia estranya que el feia tornar-se petit, com un nen. Va manar que li fessin una piràmide al desert per enterrar-lo.

Els ulls em van fer pampallugues. Una idea agosarada em va començar a ballar pel cap...

L'endemà vaig prendre una decisió solemne: «Roc Tempesta trobaria la piràmide perduda del nen faraó!».

Vaig comprar un camell en una botiga de vehicles de segona mà i em vaig afegir a una caravana que travessava el desert.

Vam estar setmanes sense veure una ombra. Un dia, però, vam descobrir, a la ratlla de l'horitzó, una gran tempesta de sorra. Els nòmades, en veure-la, van fer mala cara i van girar cua.

–Nyigui-nyoguis! No marxeu!
–els vaig cridar.

Però com si sentissin ploure.

En canvi, a mi alguna cosa em va retenir, i em vaig quedar contemplant la tempesta fabulosa. Vaig dubtar un moment, però a la fi una rara intuïció em va fer dirigir el camell cap aquell remolí gegant. A mesura que m’hi apropava, però, m’adonava que no hi bufava el vent i que tot s’omplia d’un silenci aclaparador. Vaig endinsar-me en aquella tempesta estranya.

De cop i volta, però, la tamborinada va desaparèixer davant el meu nas i em vaig adonar, ben sorprès, que allò no era cap tempesta sinó... un miratge!

